

Петка баща му мя увѣряваше, че ако бы нѣкога да идѣ на тѣхното мѣсто, пріели мя бы, много вѣжливо. Испанецътъ ми говореше за осемнадесеть-тѣ си дружина, които въ дивашкѣтъ онѣзи земѣ бѣхѣ лишены отъ най-нуждното имъ, и питаше мя, не быхъ ли искалъ да ся прѣселятъ и тѣ на мойтъ островъ. Тогази, много като смы, думаше, могли быхмы да си направимъ единъ корабъ, съ който да идемъ на друго мѣсто при опитомены жители. Азъ склонихъ на това, подъ това обаче условіе, щото тѣ всичкы да мя познахъ за свой начальникъ, додѣто да стигнемъ до едно христіанско мѣсто което азъ быхъ опрѣдѣлялъ. Но рѣшихъ да отложѣ за петъ шесть мѣсеца извършваніето на този голѣмъ планъ, и въ това разстояніе да ся занимахъ съ приготвеніето на хранѣтъ коѣто щѣше да ни трѣва, понеже тѣзи които имахъ бѣхѣ недостаточны още за двадесеть души. И тѣй заловихмы ся и четирма да разработимъ едно голѣмо пространство земѣ, достаточна да ся посѣе доволно количество ичмыкъ и оризъ, Петко пакъ и баща му, подъ управленіе на Испаница, занимавахъ ся съ дръводѣлството и одѣлахъ DESTINA дѣски отъ джбъ близу до 60 сав-